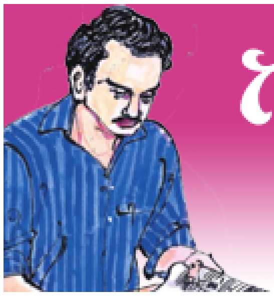

గంజాయివనం

– పాతూర్రు రాజేంద్ర ప్రసాద్‌వర్మ

(ప్రారంభం)

చీకటి చిక్కబడింది.

ఆకాశం నల్లచీర చుట్టుకుంది. కీచురాళ్ళ అరుపులు, హోరుగాలి. అడవిలో నిశ్శబ్దాన్ని భగ్నం చేస్తున్నాయి.

గుబురు చెట్లతో నిండిన అడవిలో దారి లేని ప్రాంతం. కొండల నడుమ ఏపుగా ఎదిగిన చెట్ల సమూహాల మధ్య నలుగురు యువకులు ముడుచుకుని పడుకుని ఉన్నారు. వారికి దూరంగా మరో యువకుడు నిల్చుని వారికి కాపలా కాస్తున్నాడు.

అతని చేతిలో తుపాకీ. పరిసరాలను చురుగ్గా పరిశీలిస్తూ పహారా కాస్తున్నాడు. అతని చూపుల్లో తీక్షణత ఉంది. ఏ చిన్న అలికిడి అయినా ఎలర్టు అయ్యేలా స్థిరంగా ఉన్నాడు.

మరో పక్క దూరంగా వంటపాత్రలు. ఎండుకట్టెలు. మూడు రాళ్ళతో పొయ్యి ఉన్నాయి. మరోపక్క గుట్టగా తుపాకులు. వాటి పక్కన చేతి సంచులు ఉన్నాయి. వాటి నిండా పుస్తకాలు ఉన్నాయి.

వాతావరణంలో అదోలాంటి నిశ్శబ్దం. నిశ్శబ్దంలో కీచురాళ్ళ చప్పుడు ఉండి ఉండి వినిపిస్తోంది.

తుపాకీ పట్టుకుని నిల్చున్న యువకుడు తుపాకీని కిందపెట్టి పక్కకు వచ్చి కిందనున్న సంచిని తెరిచి అందులో ఉన్న ఫ్లాస్కుని బైటికి తీసాడు. కప్పులో టీ ఒంపుకున్నాడు.

"నిద్రవస్తోందా?"

ఆ మాటలకు యువకుడు ఉలిక్కిపడ్డాడు. అంత భయంకరమైన నిశ్శబ్దంలో వినిపించిన మాటలు అతడిని ఉలిక్కిపడేలా చేసాయి.

కిందన పడుకున్న యువకుల్లో ఒక యువకుడు కళ్ళు నులుముకుని నిద్రలేచాడు. తర్వాత నిలబడి అతని దగ్గరికి వచ్చాడు. అడ్డదిడ్డంగా పెరిగిన గడ్డం, అలసట తీరని తీక్షణమైన కళ్ళు. అతని చూపుల్లో అదోలాంటి నిర్లక్ష్యం.

"శ్రీకాంత్. నాకు టీ తాగడం అలవాటులేదు. ఈ అడవుల మధ్య కొండ కోనల్లో తిరుగుతుంటే గుక్కెడు టీ నీళ్ళన్నా గొంతులో పడకపోతే ముందుకు కదలలేమేమో అనిపిస్తుంది" అన్నాడు.

శ్రీకాంత్ తాను కూడా ఒక కప్పులో టీ వంపుకుని తీసుకున్నాడు.

వేడి టీ నెమ్మదిగా తాగుతూ "ఇప్పుడు రాత్రి రెండు గంటలు అయింది. నువ్వు రెస్టు తీసుకో. తెల్లారేంతవరకు నేను చూస్తాను" అన్నాడు.

"మనకు రెస్టు ఎక్కడిది?" రెస్టు అనే పదాన్ని వత్తి పలికాడు. అతని మాటలో అదోలాంటి నిర్లిప్తత.

"పడుకో జీవన్. తిండి లేకపోయినా పర్వాలేదు. నిద్రలేకపోతే కష్టం"

శ్రీకాంత్ మాటలకు ఎదురు చెప్పలేకపోయాడు జీవన్.

తుపాకీ శ్రీకాంత్‌కు అందించి ఫేంటును సర్దుకుని పక్కనున్న చెట్టుకు నడుం వాల్చి జారగిలబడ్డాడు.

దూరంగా ఆకాశంలో ఓ పక్షి రెక్కలను టపటపా కొట్టుకుంటోంది. అడవిలో ఎక్కడో ఏదో జంతువు అరుపు అస్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

"ఎక్కడ మనుషులం? ఎక్కడ ఉన్నాం? ఎందుకోసం? ఎవరికోసం ఈ ప్రయాణం. దేన్ని ఆశించి ఈ పోరాటం. అతనిలో ఆలోచనలు సుళ్ళు తిరుగుతున్నాయి. ఉన్నట్లుండి ఏదో అలికిడి.

నిశ్శబ్ధంగా ఉన్న అడవిలో చిత్రమైన ధ్వనులు. గుంపులుగా ఎవరో దూసుకుని ముందుకు వస్తున్నట్లు కదలికలు. ఎండుటాకులు విరిగి పడుతున్నట్లు కలిసికట్టుగా ఎవరో ముందుకు కదులుతూ వస్తున్నట్లు. అస్పష్టమైన అలికిడి. తమ స్థావరాన్ని పోలీసులు చుట్టుముడుతున్న భావన కలిగింది.

శ్రీకాంత్ ఎలర్టు అయిపోయాడు. తుపాకీని చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

అప్పుడే నిద్రలోకి జారుకుంటున్న జీవన్ దగ్గరికి వెళ్ళి "వినపడుతోందా? ఎక్కడో అలికిడి" నెమ్మదిగా అన్నాడు.

అక్కడ పడుకున్న యువకులంతా గబుక్కున లేచి కూర్చున్నారు. అటువంటి సమయంలో ఎలా రియాక్టు అవ్వాలో వారికి బాగా తెలుసు. పుస్తకాల్ని, సంచుల్ని, సామాన్లనీ పెద్ద సంచుల్లోకి వెంటవెంటనే సర్దేసుకున్నారు.

తుపాకుల్ని భుజాలకు తగిలించుకున్నారు.

"పోలీసులు కూంబింగుకు వస్తున్నారు. ఎలాగైనా తప్పించుకోవాలి. క్విక్. పరుగెత్తండి." ఆదేశంలాంటి మాటలు అందర్నీ కదిలించాయి.

దూరంగా టార్చిలైటు వెలుగు కనిపిస్తోంది.

మిడతల దండు మాదిరిగా గుంపుగా ముందుకు వస్తున్నారు.

అక్కడున్న యువకులు సంచులను తగిలించుకుని ప్రాణ రక్షణ కోసం ముందడుగు వేసారు. చెట్లు, చేమలు, రాళ్ళు, రప్పలు దాటుకుంటూ పరుగులు పెడుతున్నారు. చీకట్లో ముందు ఏముందో ఎవరికీ ఏమీ కనిపించడం లేదు. ఎటు పరుగెడుతున్నారో వారికి తెలియడంలేదు. అడ్డొచ్చిన అడవి తీగల్ని తప్పించుకుంటూ బండరాళ్ళను ముళ్ళతీగల్ని దాటుకుంటూ ముందుకు దూసుకుని పోతున్నారు.

అందరి చేతుల్లోనూ సామాన్ల బరువు.

వారిలో చిన్నవాడు వీరాజు. అతనికి ఇరవై ఏళ్ళ వయసుంటుంది. రెండు రోజుల క్రితం అడవిలో నడుస్తున్నప్పుడు తట్టుకున్న బండరాయి బొటనవేలిని బద్దలు చేసింది. గుడ్డతో కట్టుకట్టాడు. ఆ నొప్పి తగ్గకముందే ఇప్పుడు చీకట్లో పరుగు.

కాలికి దెబ్బవల్ల బూట్లు వేసుకోవడానికి వీలు కాలేదు.

అందుకే మిగతా వారిలా చీకట్లో పరుగులు పెట్టలేకపోతున్నాడు. మళ్ళీ ఏ రాయినో తన్నుకుంటానన్న భయంతో అవస్థలు పడుతున్నాడు.

చేతిలో సంచి భుజం మీదకు తగిలించుకున్నాడు.

వెనకనుంచి వెంటాడుతున్న మనుషుల గుంపు దగ్గరకు వస్తున్న సంగతి మనసుకు సంకేతం అందుతోంది. గుండెల్నిండా విపరీతమైన భయం ఆవరించింది.

ప్రాణ భయం మనసును పిండేస్తోంది. ఎలాగైనా బైటపడాలని అనుకున్నాడు. చేతిలో బరువుగా ఉన్న సంచిని తుప్పల్లోకి విసిరి వేసాడు.

"ప్రాణం కన్నా విలువైనది ఏదీకాదు" అనుకుని ఉన్న శక్తిని కూడదీసుకున్నాడు. ధైర్యం తెచ్చుకుని ముందుకు కదిలాడు.

అనుకోకుండా కిందనున్న బండరాయిని చూసుకోలేకపోయాడు. బలంగా తన్నుకున్నాడు. ఊపు కాసుకోలేక ముందుకు బోర్లా పడిపోయాడు. బొటన వేలికి తగిలిన దెబ్బ మీద మళ్ళీ దెబ్బ. బలంగా తగిలింది. మనసంతా పిండేసినట్లయిపోయింది. అమ్మా అన్న పిలుపు గుండెల్లోనే ఉండిపోయింది.

ఇనుప ఊచ కాల్చి ఒంట్లో గుచ్చినంత బాధ కలిగింది. కాలు బొటనవేలునుంచి ఎర్రని రక్తం బైటికి ఉబికింది. విపరీతమైన బాధ పిండేస్తున్నా గుండెల్లోనే అదిమి పెట్టుకున్నాడు.

వీర్రాజు కళ్ళనుంచి వెచ్చని కన్నీళ్ళు బైటికి ఉబికాయి. అయినా నిగ్రహించుకున్నాడు.

అడుగు తీసి అడుగు వేయాలన్న ప్రయత్నం సాగడంలేదు. తన తోటి సోదరులు ఎక్కడున్నారో తెలియడంలేదు. వెనకనుంచి పోలీసు పటాలం మృత్యుభటులు మాదిరిగా తరుముతూ ముందుకుని దూసుకుని వస్తున్న శబ్దాలు వినిపిస్తున్నాయి.

"అమ్మా ఎంత కష్టం వచ్చిందమ్మా?" మనసు బాధగా మూలిగింది.

"ఈ అపాయం నుంచీ నన్ను రక్షించవా అమ్మా?" మనసులోనే అమ్మని ప్రార్థించుకున్నాడు.

అంతవరకు చెట్లకింద నిద్ర నిద్రపూర్తిగా తీరకముందే హఠాత్తుగా నిద్రలేవడం ఎటువెళుతున్నామో తెలియకుండా భయంతో పరుగులు తీయడం జరిగినవన్నీ ఒక్కొక్కటీ గుర్తుకు వస్తున్నాయి వీర్రాజుకు.

శరీరంలో నిస్త్రాణ ఆవరించింది. అడుగు ముందుకు కదలడం లేదు.

పక్కన దట్టంగా ఉన్న తుప్పల్ని ఆసరా చేసుకుని ఎవరికీ కనిపించకుండా బోర్లా పడుకుండిపోయాడు. కళ్ళు మూతలు పడుతున్నాయి.

ఎవరినుంచి తప్పించుకోవాలని ప్రయత్నించాడో వారంతా అప్పటికే తనని చుట్టుముట్టేసారని తన చుట్టూ వలయంగా కమ్ముకుంటున్నారని కానీ వీర్రాజు గుర్తించే స్థితిలో లేడు.

"జీవన్ మన వాళ్ళు ఎంత దూరంలో ఎక్కడ ఉన్నారో తెలియడం లేదు. పోలీసుల్ని దారి మళ్ళించకపోతే మన అందరిపైనా ఒకేసారి దాడి జరుగుతుంది. నువ్వు తూర్పు వైపు ఫర్లాంగు దూరం వెళ్ళి తిలిలో రైఫిల్ పేల్చు. నేను దక్షిణం వైపు వెళ్ళి వారి దారిని మళ్ళిస్తాను" శ్రీకాంత్ సూచించాడు.

ఇద్దరూ చెరో వైపు దూసుకుని పోయారు. ఇంతలో మరో దిక్కులో నుంచి తుపాకీ పేలిన శబ్దం వినిపించింది. ఆ తర్వాత వరుసగా తుపాకీ పేలుళ్ళు.

"అమ్మా" అన్న పిలుపు జాలిగా బాధగా గాలిలో కలిసిపోయింది.

పోలీసుల్ని దారి మళ్ళించాలని చెరోవైపూ వెళ్ళిపోతున్న శ్రీకాంత్, జీవన్‌లు ఇద్దరు తుపాకీల మోత అమ్మా అన్న మూలుగు ఒకేసారి విన్నారు. ఆ గొంతు వీర్రాజుది కదూ? ఇద్దరూ ఒకేసారి అనుకున్నారు.

జరిగిందేమిటో ఇద్దరికీ అర్థం అయింది. వీర్రాజు పోలీసుల ఎన్‌కౌంటర్‌లో బలి అయిపోయాడు. కళ్ళల్లో ఆవేశం కన్నీళ్ళ రూపంలో బైటికి వచ్చింది. ఎవరిమీదో కసీ క్రోధం పెరిగిపోయాయి పోలీసుల మీద, దోపిడీ వ్యవస్థమీదా మరింత అసహ్యం పేరుకుని పోయింది.

దారీ తెన్నూ లేని అడవిలో వారి అడుగులు ముందుకు పడ్డాయి.

తూరుపు తెలవారుతోంది. ఆకాశంలో వెలుగు రేఖలు విచ్చుకుంటున్నాయి.

2

రూరల్ పోలీసు ఎస్పీ కార్యాలయం

విలేకర్ల సమావేశానికి ఏర్పాట్లు చేస్తున్నారు.

వివిధ పత్రికల విలేఖర్లకు ముందుగా సమాచారం అందించడంతో అందరూ వచ్చారు. రూంలో కుర్చీలలో వారు కూర్చున్నారు. వివిధ ఛానల్సుకు సంబంధించిన లోగోలు టేబుల్‌పై అమర్చారు. పోలీసులు చిన్న మైకుని కూడా అమర్చారు.

అందరూ వచ్చారన్న సమాచారం రావడంతో ఎస్పీ శ్యామ్‌సుందర్ ఆ రూంలోకి వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నారు. ముందుగా పరిచయ కార్యక్రమం జరిగింది.

"విశాఖ ఏజన్సీలో కొంగపాకల గ్రామం వద్ద జరిగిన ఎన్‌కౌంటర్ విషయం మీతో చెప్పడానికి ఈ ప్రెస్ మీట్‌ను ఏర్పాటు చేయడం జరిగింది. మావోయిస్టు కార్యక్రమాలు విశాఖ ఏజన్సీలో ఎక్కువగా జరుగుతున్నాయి వాటిని అణిచి వేయడానికి పోలీసులు కూడా ప్రయత్నాలు చేస్తున్నారు. ఇందులో భాగంగానే ఏజన్సీలో ఎన్‌కౌంటర్ జరిగింది. మావోయిస్టుల కోసం పోలీసులు ఆత్మరక్షణ కోసం ఎదురు కాల్పులు జరిపారు అందులో మావోయిస్టు వీర్రాజు చనిపోయాడు" వివరించారు. అందుకు సంబంధించిన వివరాలతో కూడిన ఒక నోట్‌ను కూడా అందించారు.

పక్క గదిలో నుంచి రెండు హాండ్ గ్రెనేడులు తీవ్రవాద సాహిత్యానికి సంబంధించిన కొన్ని పుస్తకాలు తీసుకుని వచ్చి ఒక ఎస్.ఐ టేబిల్‌పై పెట్టారు.

శ్యామ్‌సుందర్ వాటిని విలేఖర్లకు చూపించారు.

ఛానల్స్ వారు ఎస్పీ మాటలను రికార్డు చేసుకున్నారు. తీసుకుని వచ్చిన సామగ్రిని ఫోటోలు తీసుకున్నారు. విలేకర్లు పోలీసులు అందించిన నోట్‌ను తీసుకుని చదువుకున్నారు. అంతవరకు వీర్రాజుపై ఉన్న కేసుల వివరాలు అందులో ఉన్నాయి.

ఆ సమావేశానికి మహిళా విలేఖరి గీతామాధురి కూడా వచ్చింది.

ఆమె విజయం పత్రికలో స్టాఫ్ రిపోర్టరుగా పనిచేస్తోంది.

సాధారణమైన ఆడవాళ్ళు చేసుకునే ఉద్యోగాలు చేయమని మహిళలు విలేఖరి ఉద్యోగంలాంటివి చేయడం కష్టమని చాలామంది చెప్పారు. కానీ ఆ వృత్తి మీద ఇష్టంతో జర్నలిజం డిప్లొమా కోర్సు చేసి మరీ ఆమె విలేఖరి ఉద్యోగంలో చేరింది.

ఎన్‌కౌంటర్‌పై ఎస్పీ చెప్పిన విషయాలు రాసుకున్న తర్వాత ఆమెకు ఆ ఎన్‌కౌంటర్‌పై అనుమానాలు కలిగాయి. అనుకోకుండా జరిగిందా లేదా పోలీసులు వీర్రాజును ఎన్‌కౌంటర్ పేరుతో హత్య చేసారా అని అనిపించింది.

ఈ ఎన్‌కౌంటర్ జరిగిన ప్రాంతం ఎక్కడో ఏజన్సీలో మారుమూలన ఉన్న చిన్న గ్రామం. అక్కడ జరిగిన వివరాలు తెలిసే అవకాశం లేనందువల్ల ఎస్పీ చెప్పిన విషయాలు వార్తగా రాయడానికి విజయం పత్రికాఫీసుకు వెళ్ళింది.

విజయం ఆఫీసులో రిపోర్టర్సు ఛాంబర్‌లో డెస్కు ముందు కూర్చుని కంప్యూటరులో వార్తను కంపోజ్ చేసింది. ఫోటో గ్రాఫర్ తీసిన ఫోటోను కూడా ఆఫీసులో అందజేసింది. ఎస్పీ శ్యామసుందర్ చెప్పిన విషయాలను వార్తలో యధాతధంగా రాసింది. ఇటువంటి వార్తల విషయంలో తన ఊహాగానాలు జోడించకుండా ఉన్న విషయాన్ని చెప్పినది చెప్పినట్లుగా రాసింది. తర్వాత ఏమైనా ఉంటే ఫాలోఅప్ వార్త రాయవచ్చునని అనుకుంది.

ప్రతిరోజూ అనేక వార్తలను రాయడం అలవాటు. సాధారణ వార్తలు రాస్తున్న సమయంలో గీతామాధురికి ఏమీ అనిపించేదికాదు. కానీ ఈ ఎన్‌కౌంటర్ వార్త రాసిన తర్వాత ఆమె మనసు ఏదోలా అయిపోయింది. ఎన్‌కౌంటరులో చనిపోయిన వ్యక్తి ఎక్కడివాడు?

అతని కుంటుంబ సభ్యులు ఎవరు? ఇతను చనిపోవడంతో వారు ఎలా రియాక్టు అయ్యారు? అనే విషయాలు ఆమెకు పదేపదే గుర్తుకువచ్చాయి. మనసంతా వికలం అయిపోయింది.

విజయం ఆఫీసులో ఎవరిపనుల్లో వారున్నారు.

తాను రాయవలసిన ఇతర వార్తలను కంపోజ్ చేయడం పూర్తిచేసింది.

వాటిని ప్రింటింగుకు అనుగుణంగా సబ్ ఎడిటర్‌కు అందచేసింది.

విజయంలో పేపర్ ప్రింటింగు చేయడానికి ఏర్పాట్లు మొదలవుతున్నాయి పేజ్ పేకప్ సెక్షను వారు అందించిన వార్తలను డిజైన్ చేసి వాటి మధ్య ఫోటోలను పెడుతూ పేజీలను తయారు చేస్తున్నారు. ఫస్టు ఎడిషను డెడ్‌లైను టైం అయిపోవస్తోందని కంప్యూటరు సెక్షనులో ఎడిషను ఇన్‌ఛార్జ్ గట్టిగా అరుస్తున్నాడు.

గీతామాధురి తన సీట్లో కూర్చుని ఎన్‌కౌంటర్ గురించే ఆలోచిస్తోంది.

ఎన్‌కౌంటర్ జరిగిన కొంగపాకలు ప్రాంతానికి వెళితే ఎలా ఉంటుందన్న ఆలోచన ఆమె మనసుకు కలిగింది. కొంగపాకలు గ్రామం ఉన్న చింతపల్లి మండలంలో విజయం పత్రిక కోసం పనిచేస్తున్న రిపోర్టరు సుబ్రమణ్యానికి ఫోను చేసింది గీతామాధురి. అతను ఆ ప్రాంతంలో చిన్న మందుల దుకాణం నడుపుతూ విలేఖరిగా పార్టు టైంగా వార్తలు రాస్తుంటాడు.

"కొంగపాకలు గ్రామం వెళ్ళడం చాలా కష్టం. ఎన్‌కౌంటర్ జరిగిన ప్రాంతానికి పోలీసులు కూడా ఇంతవరకు వెళ్ళలేదు. రేపు ఉదయం ఫోటోగ్రాఫరు ఫోటోలు తీయడానికి వస్తాడట. అతనితో పాటు పోస్టుమార్టం చేయడానికి డాక్టరు కూడా వెళతారని సమాచారం ఉంది" అని రిపోర్టరు సుబ్రమణ్యం చెప్పాడు.

గీతామాధురి ఫోనులోనే. "రేపు నేను చింతపల్లి వస్తాను. మీరు రెడీగా ఉండండి. పోలీసులు పోస్టుమార్టం చేసే డాక్టరుతో కలిసి కొంగపాకలు వెళదాం" అంది నెమ్మదిగా.

"మీరు వస్తారా మేడం? అక్కడికి వెళ్ళడం చాలా కష్టం. చాలా దూరం నడవాలి. పెద్ద కొండ ఎక్కి కిందకు దిగాలి. మగవాళ్ళు కూడా వెళ్ళడం చాలా ఇబ్బందిగా ఉంటుంది" అన్నాడు సుబ్రమణ్యం.

"పర్వాలేదు నేను బయలుదేరి వస్తాను. మీరు రెడీగా ఉండండి" అతను మరోమాట చెప్పడానికి అవకాశం ఇవ్వకుండా ఫోన్ పెట్టేసింది.

స్టాప్ రిపోర్టరుగా ఇటువంటి వార్తలను సమగ్రంగా ఇవ్వడానికి ప్రత్యేక వార్తాకథనాలు రాయడానికి స్వయంగా రంగంలోకి దిగితేనే మంచిదని ఆమె అనుకుంది.

ఆ వెంటనే ఎస్పీ శ్యామ్‌సుందర్ సెల్‌కి ఫోన్ చేసింది.

"ఎన్‌కౌంటర్ జరిగిన కొంగపాకలు ప్రాంతానికి తాను కూడా వస్తానని అవకాశం కల్పించమని" అడిగింది.

ఎస్పీ శ్యామ్ సుందర్ సానుకూలంగా స్పందించారు.

"ఓ.కే మేడం గీతగారూ నేను ఉదయం ఆరుగంటలకు వెళుతున్నాను. నాతోపాటు జీపులో సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టరు పోలీసులు ఇతర సిబ్బంది కూడా వస్తారు. వారితోపాటు మీరు రావచ్చు. అయితే ఉదయం ఆరుగంటలకు విశాఖపట్నంలో మా ఆఫీసుకు వచ్చేయండి. అక్కడి నుంచి జీపులో వెళ్ళవచ్చు" అన్నాడు ఎస్పీ శ్యామ్‌సుందర్.

ఎస్పీ శ్యామ్‌సుందర్ చెప్పిన విషయం గీతామాధురికి ఎంతో ఉత్సాహాన్ని కలిగించింది. పోలీసు అధికారులతో పరిచయాలు పెట్టుకోవడం వల్ల ఇటువంటి సమయంలో ప్రయోజనం కలుగుతుందని ఆమెకు తెలుసు.

విశాఖలో చాలామంది స్టాఫ్ రిపోర్టర్లు ఉన్నా తనకు మాత్రం ఈ అవకాశం లభించడం ఆనందం అనిపించింది.

3

ఆకాశంలో సూర్యుడు నిప్పులు చెరుగుతున్నాడు.

గాలిలో తేమలేకుండా ఉక్కపోస్తోంది.

నాలుగు గంటలు నిరవధికంగా నడవడం వల్ల అందరి కాళ్ళూ పట్టేసాయి. విశ్రాంతి తీసుకోవాలని అనిపిస్తోంది.

''నేను మరి నడవలేకపోతున్నాను. కాస్త రెస్టు తీసుకుని వెళదాం'' అంటూ పక్కనున్న బండరాయిపైన కూర్చుండిపోయింది రాజక్క.

ఆమెకు ముప్పయి సంవత్సరాల వయసుంటుంది.

మనిషి ఎత్తుగా నల్లగా లావుగా ఉంది. ఆమెతో మాట్లాడుతున్నా, కలిసి నడుస్తున్నా ఎంతో ఆత్మీయురాలిగా అనిపిస్తుంది. ఇటువంటి అక్కకానీ అమ్మకానీ ఉంటే బాగుంటుందని అనిపిస్తుంది.

ఆమె కన్నా పెద్దవాళ్ళుకూడా రాజక్కా అని పిలుస్తుంటారు. రాజక్క రాయిమీద కూర్చోవడంతో నడుస్తున్న వారంతో నీడలో ఉన్న రాళ్ళమీద తలో పక్కా చతికిల పడిపోయారు. జీవన్, శ్రీకాంత్, ఆదెయ్య, గిరిబాబు, నగేష్ అందరూ ఆమె చుట్టూ చేరిపోయారు.

అందరి మొహాల్లోనూ అలసట కొట్టొచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

వారి మనసుల్లో విచారం తాండవిస్తోంది.

అందరితో కలివిడిగా తిరిగి నవ్వుతూ నవ్విస్తూ తమతో ఆత్మీయుడిగా కలిసిపోయిన వీర్రాజు. లేనిలోటును అందరూ గుర్తించారు.

హుకుం పేట మండలంలో గూడ గ్రామంలో గిరిజనుడిగా ఎన్నో అన్యాయాలను ఎదుర్కొన్నాడు. దోపిడీ వ్యవస్థ మీద అసహ్యాన్ని పెంచుకున్నాడు. జరుగుతున్న అకృత్యాలను ఎదుర్కోవడానికి తమలో ఒకడిగా చేరిపోయాడు. అందరినీ అన్నా... అన్నా అంటూ తిరిగే తమ్ముడిలాంటి వ్యక్తి మరిలేడు. రాడు అనే భావన వారంతా తట్టుకోలేకపోతున్నారు.

అవును.

వీర్రాజు పోలీసు తూటాలకు బలి అయిపోయాడు. పోలీసులతో హత్య చేయబడ్డాడు.

''మన వీర్రాజు ఆత్మ శాంతించాలి. అలా శాంతించాలంటే హత్యకు ప్రతికారం తీర్చుకోవాలి'' రాజక్క ధృఢంగా చెప్పింది.

బైటికి వ్యక్తం చేయకపోయినా అందరిలోనూ అటువంటి ఆలోచనలే.

సంచిలో నుంచి నలిగిపోయి ఉన్న ఆ రోజు దినపత్రికను అందరికి చూపించాడు. జీవన్ వార్తను బైటికి చదివాడు.

''వీర్రాజు పోలీసులపై దాడి చేసాడట. అతని వద్ద తీవ్రవాద సాహిత్యం దొరికిందట. ఎన్ని తప్పులు రాసారో? తుపాకీ పేల్చడమే తెలియనివాడు. చదవడం రాయడం తెలియని నిరక్షరాస్యుడిపై ఎన్ని అభాండాలు మోపారు? అమాయకుడైన వ్యక్తిని దారుణంగా హతమార్చి ఎన్‌కౌంటర్ అని పేరు పెట్టారు. ప్రతీకారం తీర్చుకోవలసిందే'' జీవన్ గొంతులోంచి బాధ తన్నుకుని వచ్చింది.

''రక్తానికి రక్తంగా సమాధానం చెప్పాలి'' శ్రీకాంత్.

''దెబ్బకు దెబ్బ తీయాలి'' అందరూ ఏకకంఠంతో పలికారు.

''కడుపు మండిపోతోంది. ముందు మన ఆకలిని తీర్చుకునే మార్గం చూడాలి'' కనకక్క మాటలతో అక్కడున్న వారిలో కదలిక వచ్చింది.

లేచి నిల్చుని దూరంగా కనిపిస్తున్న గూడెం వైపు కదిలారు.

గ్రామ సరిహద్దుల్లోకి ప్రవేశించగానే ''అన్నలొచ్చారు. అన్నలొచ్చారు. '' గిరిజనులు ఆప్యాయంగా ఆహ్వానించారు.

అరగంటలో పొయ్యిలు రాజుకున్నాయి వంటలు తయారయ్యాయి.

వెదురు బియ్యంతో వండిన అన్నం జొన్న సంగటి వారి ఆకలిని తీర్చాయి.

"ఇంతకన్నా ఏమీ పెట్టలేకపోయాం. మన్నించండయ్యా?" గూడెం దొర మంగన్న పడాల్ వినయంగా అన్నాడు.

"మీ అభిమానం ఆప్యాయత. ప్రేమతో మా కడుపు నిండిపోయింది" రాజక్క గిరిజనుల్ని అభినందించింది.

"భయం లేకుండా మనబతుకుతున్నామంటే కారణం మీరే కదు దొరా? నర్సీపట్నం మాడుగుల ప్రాంతాల నుంచి వచ్చే షావుకార్లకు వార్నింగులిచ్చి మాకు గిట్టుబాటు ధరలు కల్పిస్తున్నారు." మంగన్న పడాల్ చెప్పుకుని పోతున్నాడు.

"మనం కదలాలి. చీకటి పడిందంటే ఈ అడవుల్లో నడవడం కష్టం" శ్రీకాంత్ హెచ్చరించాడు.

అందరూ లేచి నిల్చున్నారు

గూడెంలో గిరిజనులకు వీడ్కోలు పలికారు.

గిరిజనులు చూపించిన అభిమానం ప్రేమ ఆప్యాయత వారందరిలో ఒక్కసారిగా చైతన్యాన్ని కలిగించింది.

నడుస్తున్న శ్రీకాంత్‌లో ఆలోచనల పరంపర.

వీరరాజు మృతికి ప్రతీకారం తీర్చుకోవడానికి తీవ్రమైన కార్యక్రమానికి మనసులోనే రూపకల్పన చేసాడు.

వైర్‌లెస్ సెట్‌లో ఎవరితోనో మాట్లాడాడు.

"నిజంగా అలా చేయవలసిందే" మనసులోనే నిశ్చయించుకున్నాడు.

సహచరులందరికీ విషయాన్ని చెప్పి ఒప్పించాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments